

64500 doc

2804/3 מ-

סורה

שייח' המזכיר הכללי של אומ' עם דראן הממלכה ועת עד החוץ
בძקן ואש הממלכה בירושלים - ביום ג', 24 בנובמבר 1956

רח'ם קיבל את פני המזכ'ל בברכה לבואו לישראל כ"שליח הרצונו

הטוב הבינלאומי" ("Ambassador of international goodwill").

המזכ'ל פתח בהבעה ספוק נפשו על שגיחן לו להפגש עם רח'ם
שהנו בעיניו אחד האישים הגדולים בדורנו. רח'ם שאל אם אכן מאמין המזכ'ל
בכל מה שמחerrsם בעתוניכם.

המזכ'ל סיפר על הסידור שערך בישובי פרוזדור ירושלים בבודרו
של אותו יום והביע תחרשות עמוקה ממפעלי הייצור המזוקם בישראל לעיני המסתכל
מש ומתרומות הפעמת לב מגשיים. הוא שמע וקרה דבר על עובודתנו, אבל רק
מראה העיניים נתן לו אפשרות לעמוד על מהות האמיתית ועל הבשורה האפויה בה
לעתיד לבוא.

מצחית השעה הראשונה הוקדשה לנושאים כללים. המזכ'ל הסביר
כי אחת הסיבות לאופי החטוף של ביקורינו באדמות השונות היא כי לפ' הוקע
או'ם אין לו סגן אשר לו יכול להעניק את סמכויותיו המדיניות בהעדתו מניון
יזדק. מזה עבר להסביר מעמדו העדין של המזכ'ל בכלל بحيותו נחבע לנצח ידי
חוותה בפל' 76 מדיניות והగבלות הרובאות עליו בפועל ובתפעותיו. החביר,
כפי אמר, שנותר לו לבחיר לחקופת כהונת שנייה של חמישה שנים, אין בדעתו להציג
את מועמדותנו שגית שכן הוא משוכנע כי בתקופת הכהונה השניה פגה "רעננות"
של המזכ'ל, שהיא כמו חarov בתקופתו הראשונה, ולעומת זה מצטרפות נגדו טיננות
וקובלנות העוללות לחתנكم בו קטה.

השיחה נסבה על התמודדות הטעירות לחול ברקמת צורפי הכהנות באומ'
עם כנסית 16 מדינות חדשות וביחס על התגובה שזכה בה גוש ארץות בנדוגן.
המזכ'ל ניסה להציג את חשיבותינו בצדן זה בחביבו על מוגמות שת' וערב
הסתמכות בערב העצרת ועל אמיהה אדרוי' כחות החזקים את הקווים המקובלים.
ביחוד חלה חלה חוקה במלחיצי גבושים של מקיינות מושעות וקטנות להופעות מאוחדרות
במיוח מסויימות, שלא על דעת המעאמות האדריות.

בחשובה לשאלה בדבר סיכון שבלה של סין לאו'ם הביע המזכ'ל
השערתו כי הדבר יקום רק בעקבות שותפות, העארה אקרובה לחול בפרק הזמן שבין
הביטחונות לבין חילופי הממשלה בארץות הברית. כיוון שההנחה היא כי הומוקרטים
יכבו בבריתות, אין לשער כי המשל הפלטינקי היוצא יתמוך בקבלת סין ערבי

פרישתו. רק אם ייבחר איזונאהואר שנייה, יתכן כי יהיה לו העוז לעיל את קבלת סין בעזרה הקרובה. מובן מליינו כי אמריקה מתמודד בקבלה סין רק בתנאי כי גם לפורמזה יובטה מקום באו"ם.

במהלך השיחה שאל דה*: מהו היחס הגדול ביותר שיש לזקוק לזכותו של או"ם? אמרתי: עצם קיומו. המזב'ל הביע חמייה נלהבת בהגדרת' זו ופיתח את הרעיון.

מרבית השיחות נסבה על עניינים הנוגעים לנו באורה 'שיר', והם שלשה: הפסקת אש מצד מצרים, הסדר ניצנה, גנטו גילוי הדעת של המזב'ל.

a) כקדמת חלק זה של השיחה שימשה האחת הבעה ע"י דה* אשר מסר על שיתתו הראשונה עם ברנס, בה הציע לו להציג מצרים תשובה בדין אם הם מוכנים להפסקת אש ולהתחייבות על מילוי כל ההוראות של הסכם שביתת הנשך. ברנס חזר מצרים בידיהם ריקות, מבלתי שקיבל תשובה חיובית על שאלות אלו. השאלה היא אם או"ם מוכן להתאפשר עם מצב זהה.

המזב'ל סיפר על שיחותיו עם נאזר ועם פאווד', בהם עמד על מילויו הגמור של הסכם ש"ג. תשובה נאזר היתה כי אין כמותו מעוניין בקיום ההסכם ובהפסקת האש, אבל הצרה היא כי מצרים וישראל נקבעו שיטתה שוננות של הגבגה. השיטה המצרית היא הבנה נייחת ואילו היישראלית - ניידת. כאשר מופיע משמר ישראלי נע לאורך הקו ופתחו הוא פונה בזווית ישרה כלפי המוכבים המצריים ונשים הללו עצנים ופוחדים באש. המזב'ל ענה כי אין זו תשובה והשלה היא אם יש פקודה לא לירוח. נאזר טען כי אין תקנה אלא להגייע למצב שבו לא יראו הצדדים זה את זה ועוד ממילא לא תהיה עילה לפתח אש. הוא חזר למשה על הצעתו להרחיק את הבחות של שני הצדדים עד ל-500 מטר מהקו. המזב'ל שאל אם זהה הצעה או רק אדגמה לאופן אפשרי של פתרון. הוא הבין כי נאזר התבונן לאأدמה ולא להצעה שיטה מסוימת. המזב'ל אמר לנאזר כי ברנס קיבל למעשה את עקרון ההפרדה בין הבחות אבל הוא המוסמן לבירר כיצד יוגשם עקרון זה בכל גזרה וגדולה. הוא הוסיף ושאל את נאזר - מה בדבר התנפלוות (raids) שאין הפרדה הבחות משמשת תריס בפניהן וסען כי ההפרדה מוכרכה להיות מלאה. אמצעים יעילים למניעת התקפות וחדירות, שם לא כן עלולה ישראל להגיב עליהם. הוא הדגיש את האחדות שהשער מבז זה יטיל על מצרים.

היה ברור כי שיחה זו בין המזב'ל ונאזר נסתירה ללא כל מסקנה. הדגשנו כי אנו עומדים שוב בפניו סרובן הברור של נאזר לחת פקודה של הפסקת אש. המזב'ל נחלץ ממייצר זה בציינו כי זהו עניין הנמצא מילא בטופולו של ברנס והוא לא ראה מתקמידו לפטור בעיה זו אגב הבkor.

לעומת זה הוא היה סבור כי מכיוון שבשביעי ניצנה הוצאה
בשמו, עליו לעשות מאמץ לחיסול הפרשה. לכתהילה חשב כי יש לסלק אבן נגף
זו מעל הדרכ בטרם יצא למסען ולכך פנה לאה"ב ולאנגליה ובקיש לשיפיעו על
מארדים בכורן זה. התברר כי מארדים מעדיפה להגיש לו את השובתה החיובית
עם בקורס בקהיר, ואף אמרם כן היה. מיד כבאו הזרמיין פאוזי לשיחת עורך
בעצמו שאלת ניצנה. התנצל על האיחור שחל בקביעת עמדתם ואמר כי עכשו יש
בפיו תשובה.

בעניין סימון הגבול הם קמו נוסחה שיש בה למעשה קבלת עמדתו
בלשון המשמש להם מואזא של כבוד. הנוסחה היא כי ממשלה מצרים מסכימה
לסימון קווי הגבול של קזוז המפורז ע"י משקיפי או"ם "בכל מקום שיידרש
סימון זה". ברור כי ברנס יקבע היכן דרוש הסימון ובBOR כי הוא יסמן רק
את הגבול הבינלאומי. שאלנו אם הדבר ברור גם למארדים וקבלנו השובה חיובית
מוחלטת.

בעניין סילוק הבחות המארדים מהאזור שמעבר לתחום טען פאוזי כי
הם כבר ביצעווהו אבל הבהיר כי אם יתברר כי עדיין נשארו שם בחותם מעלה מן
המורדר, יקבעו את הפסק של ברנס ללא כל ערעורה.

אשר לקצינות ולכוח המשטרה הישראלית באזורי המפורז, אין הם
רואים את העניין בוגר להם ואין להם מה להעיר עליו.

כשMOVED המזכ"ל את כל ההסביר הזה שאל: האם פירוש הדברים כי
אתם מקבלים את הצעותי? פאוזי ענה בחיזוב. חזר ושאל: הנוכל לפרשם כי
קבלתם את הצעותי? שוב נשמעה השובה חיובית. אז אמר המזכ"ל כי מוטב לנו
לקבוע את הדברים שהורד על לבן. נערך נוסח הودעה אשר פאוזי סמן ידיו עליו.
בשלב זה של השיחה הוציא המזכ"ל ניר מכיסו, הניחו על השלחן לפניו ושאל
אם הנוסח מתקין על דעתנו. רה' מ' חזר ושאל אם ברור כי סימון גבול האזור
המפורז פירשו למעשה סימון הגבול הבינלאומי בלבד. המזכ"ל ענה באופן נחרץ
כי הדבר ברור לחולטיין והוסיף כי הסכם מארדים בעניין זה ניחדה לו בוגרחות
שני עדימם. אז הביע רה' את הסכםתו. המזכ"ל אמר כי עכשו יבו ברנס בדבריהם
עם שני הצדדים לשם ביאור ההסדר.

רה' מ' חזר כאן לשאלת הפסקת האש וביקש לדעת כיצד עליינו להבין
את עמדת נאצרים: האם ניחנה פקודה על הפסקת אש והוא רק מנסה להצדיק את הפרותה
בاستמכו על שיטת הסיוורים שאנו נוקטים או שהוא גורס כי כל עוד אנונקטים
שיטה זו הוא לא יתן פקודה להפסיק אש. תשובה המזכ"ל לא הייתה ברורה. הוא
טען כי נאצרים עומדים בוגראה בפני קושי להוציא פקודה על הפסקת אש ומנסה ליישב

את אי מוץ הפקודה בדוחך (emergency excuse) רה'מ לקח את המזב'ל אל מפה קיר, האביע על חנוחות ישבינו לאודך הקו ותסביר את הכרחיותה של שיטה הסיורית.

במחדרנו אל השלחן שאל רה'מ כיצד ינוהג המזב'ל אם נציג בינוי ועידה בינוין מקרים לפי סעיף 12 של הסכם ש"נ. המזב'ל ענה כי חובתו תהיה, כמובן, להענotta ולכונס את הוועידה אבל טפק אם תצמה מזה ברכה. יש לו רעיון - הוא נימנע בראשו אגב מסע. וטרם הבשיל - לפנות לכל ארבע המעומות ולבקש להפעיל את השפעתו בקחירות לחיזוק שביתת הנשך. נדמה לו כי הינה זו קודמת לכל יוזמה רשמית.

ג) המזב'ל הגיח על השלחן את נוסח גילוי הדעת שיש בדעתו. לפרש עם סיום סיורו בזרחה התקיכו. הוא הזכיר את הנסיבות שהובילו לפניו בעניין זה ע"י אחד הנציגים שלו (ג. דפאל). המקרים אשרו את הבוטח והוא מבקש עבשו את הסכמתנו. הבהיר הייא כי גם ממשלוות ערביות אחראות יסמכו "ידייהן על ההודעה.

רה'מ קרא את הניר ואמר כי אילו הוא היה במקום של המזב'ל לא היה חותם על גילוי דעת כזו באשר איינו משך את העובדות, אבל אין הוא מתנגד לפرسומו. אמרתי כי יש לי שתי קושיות על סעיף ג', שהוא העיקרי, אחת לגבי העבר ואחת לגבי העתיד. העבר פירושו הסכמת מקרים, והעתיד - הסכמת ירדן. האם היה ברור לשליטי מקרים, בשעה שהbijעו הסכמתם לסעיף זה כלשונו כי הם מתחייבים בזה להפסיק את האש, לשים קץ לחרם שהם מקיימים בוגוד למגילה ולהдол מהפרעות לשיט ישראלי שהם מבצעים תוך הפרת המגילה, הסכם ש"נ והחלפת מזعتبرת? וכן האם היה ברור למשלת ירדן, כאשר תתן לך היא אה הסכמתה לסעיף זה, כי הסכמה זו מחייבת אותה להפעיל את סעיף 8 של הסכם ש"נ, ז"א להשתתף בכינוסה של הוועדה המיוحدת שמתפקידה להסוויד את חופש גישתו להר הזיתים, להר האזופים, למקומות הקדושים, לטרון וכו'?

המזב'ל ענה כי אין הוא יכול לאמר בביטחון כי ההנחות שאזכיר היו בדורות בקחירות או יהיו בדורות בעמאן. גילוי דעת זה דיננו בעניינו, מבחינה מוסרית, כדי האגדה למגילות האומות המאוחדות, המכילה עקרונות נעלים אשר כל מדינה ומדינה מוצאת דרך להתחמק מהם בכל עת צורך ולהצדיק את התנהגותה. כל מה שנייתן לומר על מיסמך בזה הרינו כי ערכו קצר יותר מאשר אמרתי כי עניין ההזדמנות לסעיף 12 יכול להופיע בהקשר זה.

על יסוד גילוי הדעת יכולים אנו לבוא ולומר - מבלתי האלה להטיל חсад בכנorth הסכמתן של המשלות הערביות לתוכנו - כי שמננו מעד להוכחה כי הן מוכנות ומצוינות לחזוד למוab ולקיים את הסכם ש"נ באמונה ולבן אנו מציינים לכונס ועидות לפי סעיף 12 כדי לדון על אופן מילוי ההתחייבויות שטרם נتمלאו עד היום.

המצ'ל הסכימים כי אם רצוננו בכך נוכל בעתיד להסתמך על גילוי דעת זה כמחיציב במידת מה את הממשלות הערביות אבל מוטב לנו לא לעשות זאת בעחידת הקروب ביותר לבל יאשימוו העربים כי הוא הפילם בפה .(tricked them)

בטעומו של פרק זה בשיטת שאלתי אם נכונה הנחתה כי שלוש ההתחייבותו הכלולות בסעיף ג' של גילוי הדעת - להמנע מכל מעשי איבה, לכבד את שלמות השטח של הצד שכונגד ולישב כל סכום בדרכי שלום - נועד להיות מוציאות מוציאות כחטיבה אחת כי כן הדבר.

עם הפרידה הביע המז'ל שוב את קורת רוחו הרבה מהבוקר ואות המרשמה חזקה ממה שראו עיניו.

ר' סימט את השיחה בברכה למז'ל כבן העם השבד אשר אבו חייבים לו הכרת טובעה عمוקה על הצלה אלפי אחינו ביום השואה באירופה. השיחה ארבה בשעה וחצי והתנהלה באווירהacha - כאילו טהורו השם לאחר הסופה שפרצה בינו אם.

למחרת בבוקר, כאשר לדמייתו את המז'ל בנמל האויר של לוד, הוציא מכיסו את טווחו גילוי הדעת ואמר כי הוא הוסיף להרחד בשאלות הנזקנות שהציגו לו ביחס לסעיף ג' ובא לידי מסקנה כי מוטב לתקן בדלקמן: במקום שנאמר כי כל הנוגעים בדבר "אשר חדש" -- את נאמנותם להתחייבויותיהם בהתאם למגיליה ולהסכם שביתת הנשך והdagishon כי מנו וגמר עמו להמנע מכל מעשי איבה" וכו' -- ייאמר: "אשר חדש -- כי מנו וגמר עמו, בהתאם להתחייבויותיהם לפី המגיליה ולפי הסכם שביתת הנשך, להמנע מכל מעשי איבה". וכך אמרתי כי משמעות הסעיף מצטמצמת ע"י כך ונשפט ממנו אישור ההתחייבויות המוטלות ע"י המגיליה והסכם שביתת הנשך. לעומת זאת, אמרתי, יש בנוסח המתוקן מידת יותר גדולה של יושר לב והתאמה למצוות. המז'ל ה策רף להגדרת ז' ואמר שהוא התרשם מאד מהקוסיות שהקשיחי ובאמת ביקש לקרב את לשון גילוי הדעת לעובדות הקיימות. ניכר היה כי נפל עליו פחד פן לא יוכל להסביר הסכמת ממשלה ירדן לסעיף ג' בנסיבות הראשונות ולㄣן החלטת להקל עליהם את הדבר. וזאת גם ביקש למנוע מעצמו את האשמה כי הוא בא בגילוי הדעת שלו להפוך על פשי הערבים ע"י מליאות נאות.

בשעת הכתבת דוח זה לא ברור לי עדין מה גורל המיסוף גם

בנוסח המתוקן.